

MANTANA

měsíčník pro individua a individuality

červen 2017

GRAZER BERGLAND

17. - 19. 5. 2017

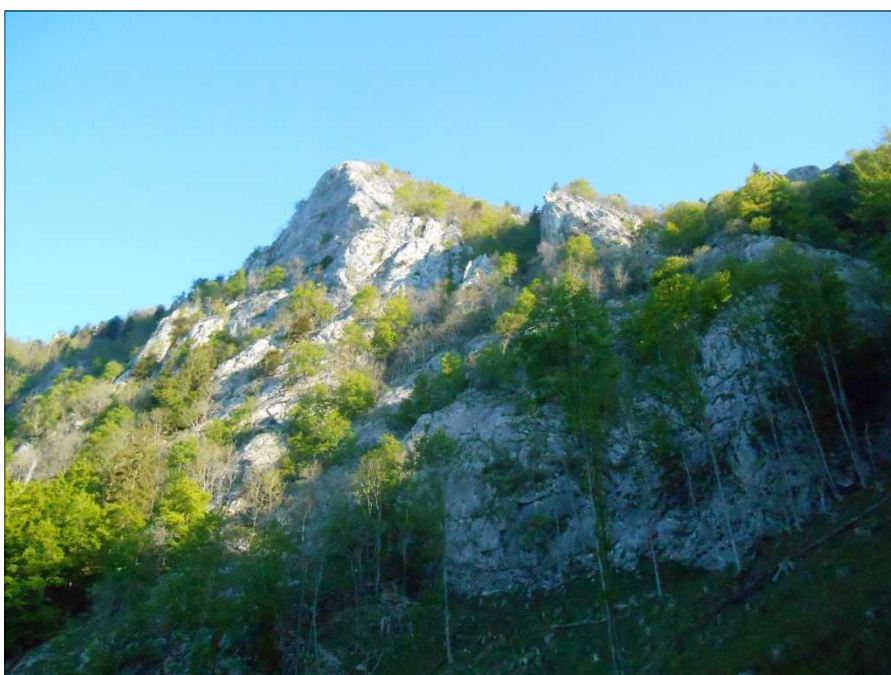
Verča Dvořáková, Pavel "Easy" Lev

třeba, jen jednou se nás vždy perfektně připravený Bláža zeptal kam odbočit. Když jsme se blížili k obci Mixnitz, ještě jsem se s Blážou dohadovala o tom, které parkoviště bude náš

Bláža, Easy a (j)elitní jelita v Rakousku
Je 17. 5. 2017 něco po osmé hodině ranní a u mého vchodu zastavuje Ludva se svým korábem poháněným plynem. Po otevření kufru to vidím beznadějně, Ludvova bagáž + rezerva + moje věci...no, to se tam přece nevejde, ještě s Blážovo a Easyho bagáží...Ludva mě ujišťuje, že ano, tak mu věřím. Když pak nabere Blážu i s kytarou, tak mu začínám věřit míň...no, uvidíme. V Praze se nechal Easy nabrat na vychytaném místě na Zbraslavi, mikro kousek od sjezdu z dálnice. Má naštěstí jen jeden velký batoh, takže mé obavy jsou pryč a my vyrážíme přes strakonickou dálnici směr Linz do Grazer Berglandu s cílem Röthelstein a Rote Wand. Cesta ubíhala celkem v klidu a v normálu. Zmrzka, menší dokupování jídla a pití, tankovací a čůrací zastávky. Porovnávali jsme výhody navigace dle klasických postupů a dle moderních technologií zastoupených chytrými telefony, kde Bláža hájil klasiku (opatřen mapou a papírem tahákem) a my s Easyem vežrali do mobilů. Mobily nebyly skoro po-

výchozí basecamp. Bláža naštěstí vyhrál. Jeho parkoviště bylo o dost výškových metrů výš, a to tak, že už jsme málem mysleli, že to Ludvův plně naložený 1.6kový koráb ani na jedničku nevyjede. Ale zadařilo se a cca v 15.30 jsme byli na místě. Pár aut už tu stálo. Byl to výchozí bod pro horolezce, turisty i cyklisty. Šli jsme obhlédnout terén, ať ráno netápeme. Z parkoviště vedlo totiž několik různých cest do všech směrů. Pak jsme koukali do té hromady různých top, co jsme

Pravá část masivu Röthelstein

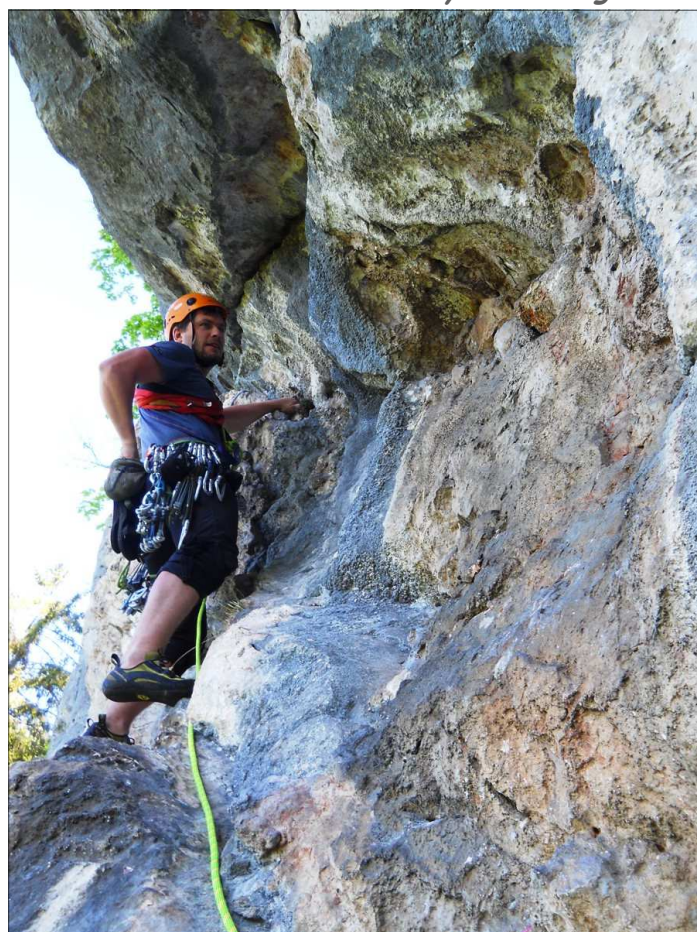
Ludva v 1. délce Michelangela

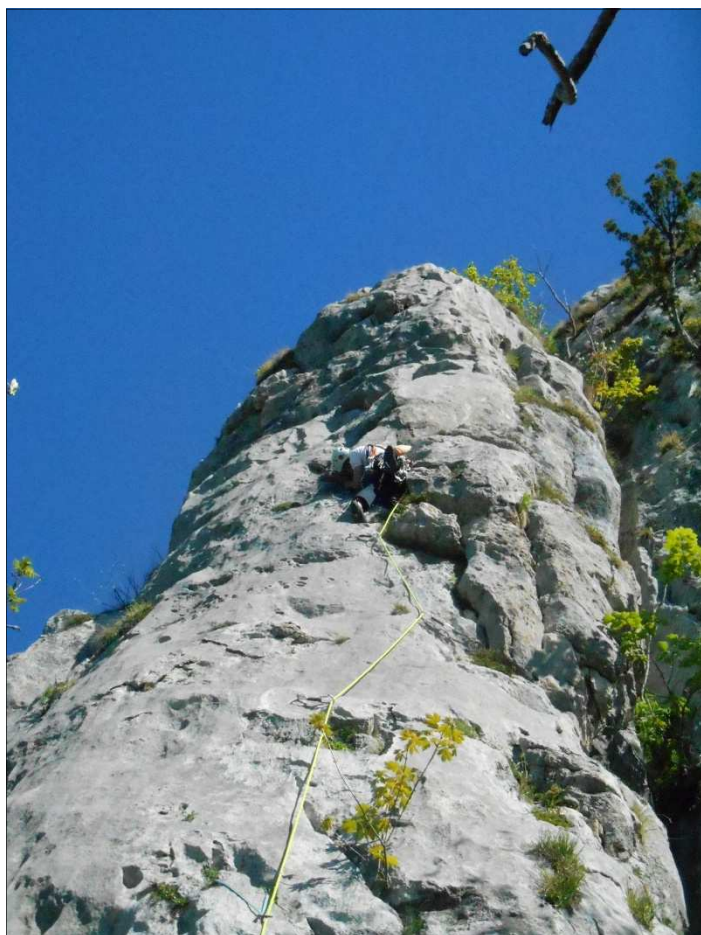
měli s Bláží vytištěných a vybírali si cesty a při tom jsme zjistili, že některé cesty mají výchozí bod z „mého“ parkoviště (bylo víc v civilizaci u řeky u kurtů) a jiné zas z „Blázovo“, které bylo vlastně dá se říct v lese. Mně se bohužel zafixovalo v hlavě to druhé, ale naštěstí mi to neprošlo. Ludvík mě trochu strašil, že ho bolí rameno, a že už nějakou dobu raději neleze. No, ale když jsme dojeli, trochu nás po té lezecké abstinenci nadšeně přemlouval, že máme super čas, a že by se dala nějaká vícedélka určitě stihnout. Ale tohle taky neprošlo, v klidu jsme vybalili a povečeřeli. Prohrabávali jsme se dál topy a s Ludvou jsme i přes jeho ramenobol vybrali 10ti délkovou 340 m dlouhou Michelangelo za 6, ale za 6 byla jen 1 délka a jiné 2 za 6-, ostatní lehčí, tak jsme si řekli, že bysme to mohli zkusit. Stali jsme se tak elitním týmem. Easy s Bláží vybrali klasickou 11délkovou cestu Winnetouweg v 5kové obtížnosti dlouhou 325 m. Plány byly naplánovány, batohy

přebaleny, takže přišel čas piva, vínka a kytarořevu. Jen ten ohýnek, po kterém toužil Easy a přivezl si i buřty, jsme v Rakousku raději nerozdělali, ačkoli všechna auta kromě našeho odjela pryč. A protože jsme měli v plánu brzo ráno vstát (očekávali jsme bloudění a hledání nástupů) a Bláža už neviděl na struny, tak jsme se celkem brzy po setmění zakuklili do spacáků a usnuli pod širým nebem.

Po snídani jsme se vydali pod Röthelstein, kde vedly obě naše zvolené cesty. S pomocí mapy a vytištěného GPS záznamu cesty z netu jsme se dostali pod skálu. My s Ludvou jsme se oddělili záhy, když Ludva zbystřil nástup. Odpovídala ostrá kratoučká odbočka z cesty a směr linie 1. délky. No, mně se to i přes můj nevyvinutý orientační smysl moc nezdálo, spousta věcí neseděla (nebyly spáry v 1. délce, nevypadalo to, že by v druhé byl převis, který se tam měl obcházet zleva, souřadnice neseděly, jištění neodpovídalo...), ale nebyla jsem dost přesvědčivá. Tak jsme do toho v 8 ráno našli. Když jsem dolezla na štand za

Blahouš na začátku 2. délky Michelangela

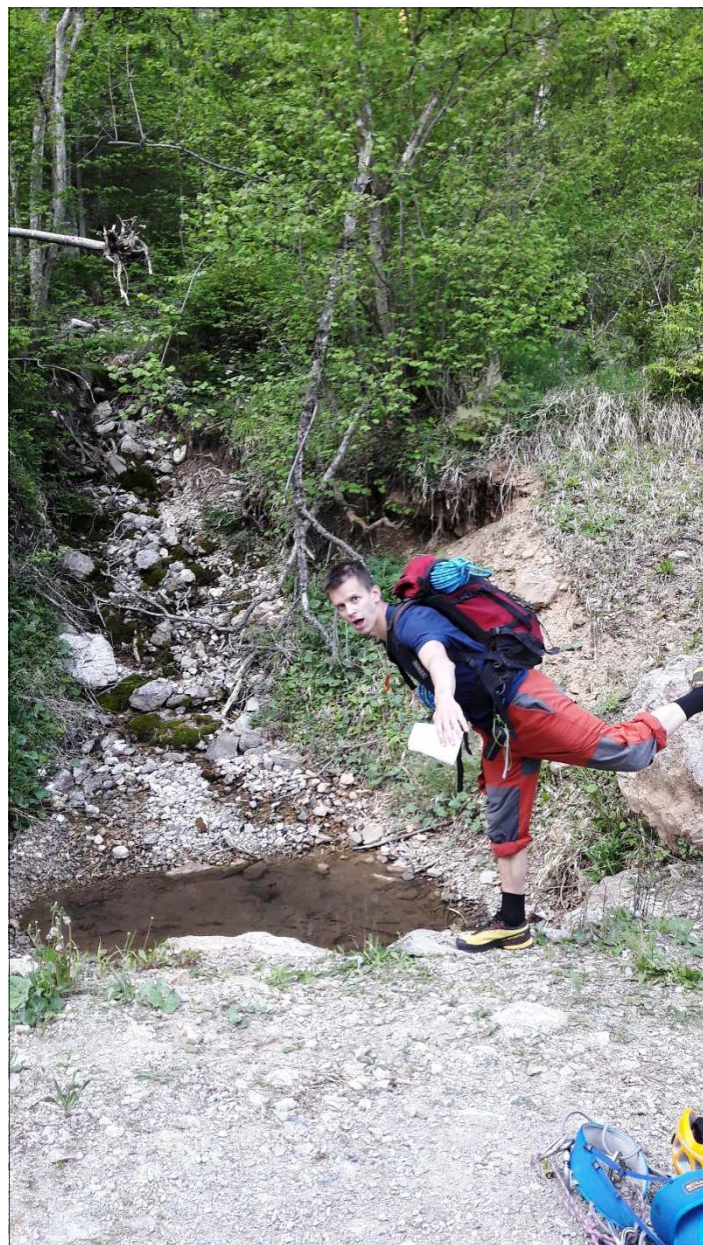

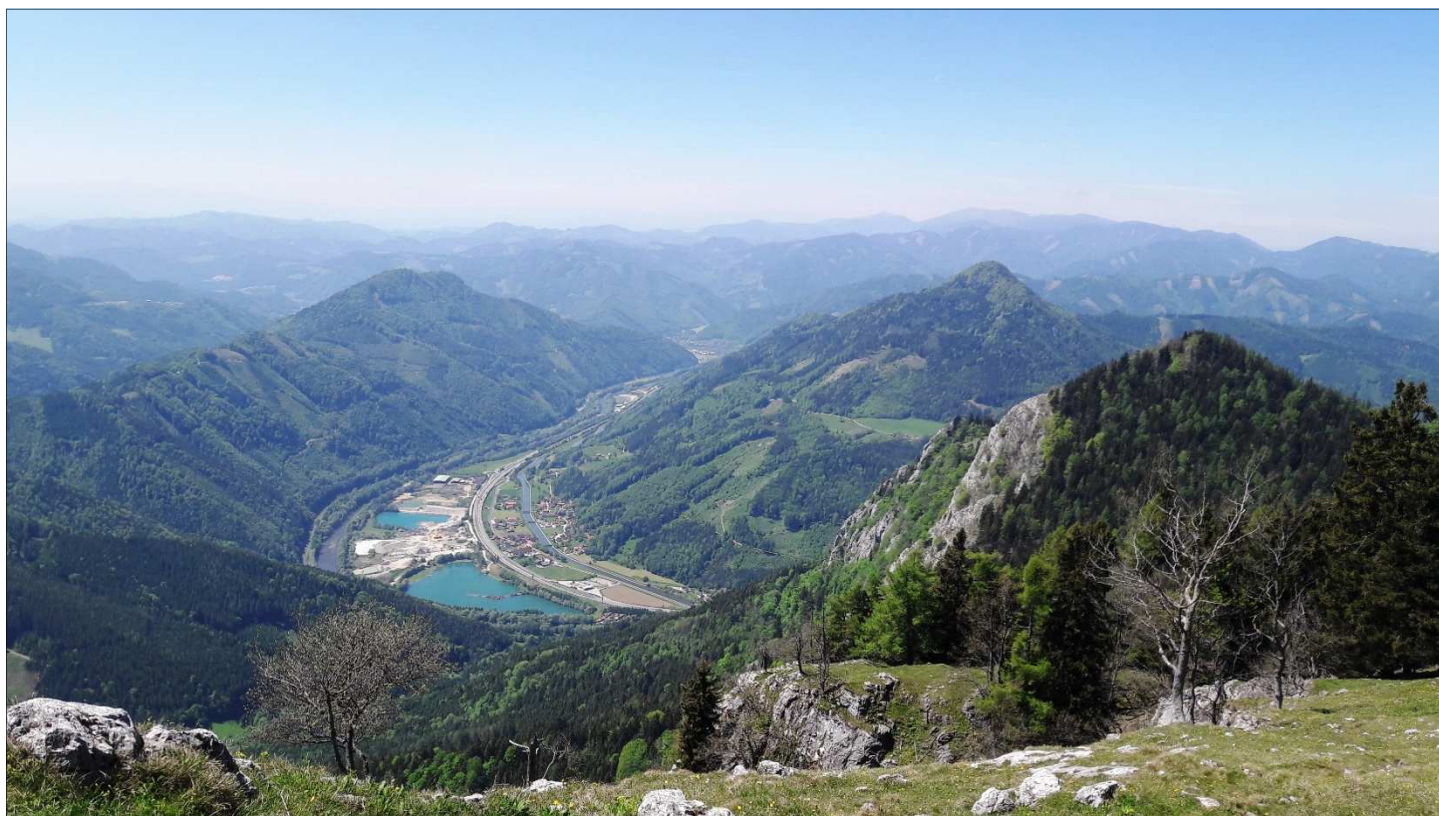
Easy v čelbě pikantní spáry

Ludvou, už bylo 100% jasné, že jsme v jiné cestě. Měli jsme s sebou topa i jiných cest, tak jsme se tím zase prohrabávali a tipovali jsme, že jsme asi v Elfengarten 5-, ale 100% jistota tam nebyla. Ludvík navrhoval, že to dolezeme, ale mně se moc nechtělo lézt něco, co nevím jistě, co vlastně je. Po chvíli rozhodování jsme slanili ze stromů. Do té samé cesty byla zrovna nalezlá další dvojka, tak jsem se jich potupně zeptala, jak se ona naše zmýlená nazývá. A ejhle, byla to Elfengarten a naše vyvolená je prý cca o 150 m ještě dál a prý je krásná. Na druhý pokus jsme to zvládli a v 9.30 jsme stanuli pod nástupem. Napsala jsem Blážovi SMS, že teprve nastupujem do správné cesty, ať počítá s tím, že na smluvném místě ve vrcholovém sedle asi jen tak nebudeme a nastoupila do 1. spárové 5+ délky s jedním nepříjemným místem. Druhou délku 6- tahal Ludva s ne úplně lehkým batohem a bolavým ramenem. Když jsem dolezla na místo, kde končilo ne zrovna lehké oblézání pře-

visu a nalézalo se do neberoucího vhloubení, byla bych na prvním asi hodně „smutná“ (jak s oblibou říká Šiška). Obdiv zde posílám Ludvíčkovi, přešel to celé bez zaváhání i se závaží :-D. Následovala jedna lehká délka, a pak další za 6-, do které jsem nastoupila já. Ale jaké bylo mé překvapení, když cesta na jednu skončila. Poslední nýt, holá kompaktní hladká stěna nade mnou a nikde značka slepé ulice. Když jsem se odlepila od skály a poohlédla se, vlevo cca 1,5m za oblou hranou jsem našla správný směr. Od štanu se člověk neměl nechat zmást jištěním, které měl přímo nad sebou, ale mělo se poodejít asi 2-3 m doleva a až tam nastoupit. Ale nenapadlo mě se podívat do topa a kontrolovat, jestli je

Koupelna

Výhled na vísku Röthelstein a masiv Röthelstein z Rote Wand

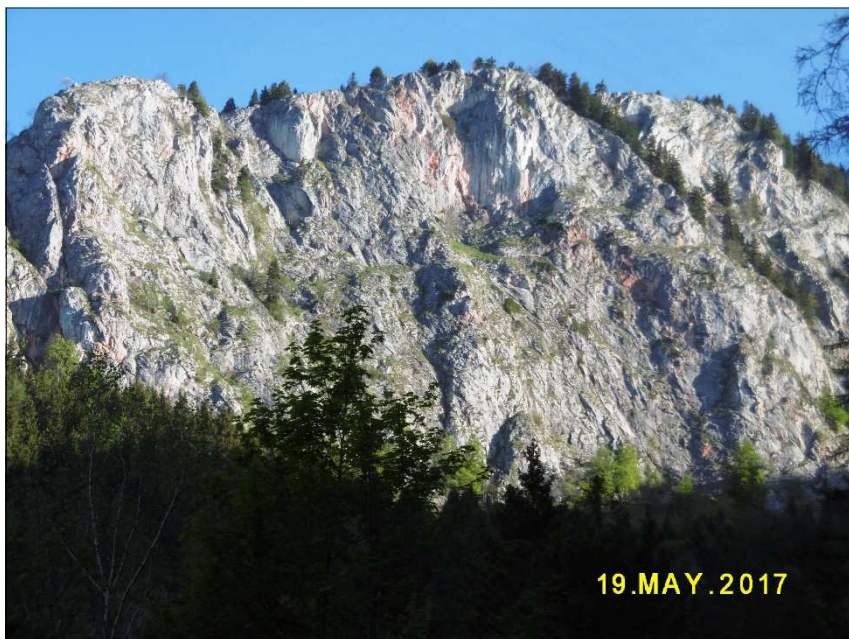
ten nýt nade mnou ve správném směru. Cesta se zde neměla křížovat se žádnou jinou, takže menší zradička. Ale proč je to tam navrtané, když to evidentně nemá pokračování, to ví bůh. Když jsem dolezla ke štandu, zjistila jsem, že před námi je ob jednu délku ještě někdo. Tak jsme si dali s Ludvou sváču a chvíli vyčkali, než odlezou. Naštěstí jsme byli mimo nebezpečí padajících kamenů. Ta mezi délka byla jedničkový travnatý chodáček na celkem rozlehlé polici, ze které pokračovaly délky sousední cesty. Nějaký hustárny. Další délka měla být v nejtěžším místě za 5+, ale když mi Ludva často říkal, ať dávám pozor, zdálo se to těžší. A když jsem to pak za ním lezla, a pak, i když jsme dorazili na vrchol, vyhrála tahle ne úplně dobře odjištěná délka cenu za nejkyselější a nebolavěvější délku celé cesty. Pak další lehká, a pak měla přijít papírově nejtěžší délka. Pětkový začátek a konec, střed za 6. Přišlo mi to takové dost vyrovnané, ale vytrvalostní. Pořád jsem čekala, kde bude to 6kové místo, a pak už jsem si jen říkala, že už přeci musí být konec, těch 40m mi přišlo nekonečných. Ludva mi pak říkal, že tam bylo

jedno horší místo, ale mě to nějak nepřišlo, nebo si to nepamatuju, jak jsem se tak soustředila na jištění a lezení pořád vpřed vzhůru, přišlo mi to konstantní, ale byla jsem pak moc ráda, když už jsem konečně zahlédla 5 m nad sebou štand... V průběhu lezení jsem znamenala pípnutí sms, Bláža psal, že už se válejí v sedle a čekají na nás. No aby ne, když jsem si pak přečetla i předchozí sms (odpověď na náš opožděný nástup), že už jsou v 5. délce... To už jsme nebyli elitní tým, ale tým elitních jelit. Po dolezení na vrchol kolem cca 13h, kdy Ludva spojil poslední 2 délky, jsme se vydali hledat sestup. Cestičky žádný, mužici žádný, tak jsme šli směrem doleva do sedla - domluvené místo srazu s klukama. Ale šli jsme lesem, kterým byla porostlá druhá strana Röthelsteinu, a tak jsme neviděli a nevěděli, kde se zrovna nacházíme. Prošli jsme jedno mini sedélko, kluci nikde, pak následovalo druhé sedélko dokonce s průchozí ohradou plnou nějakých koz či čeho. Zvířátka neutíkala ani z děravé ohrady, ani se nás nebála. Prošli jsme skrz a začali sestupovat strmou cestou dolů. Moc se nám to nezdálo, nevěděli

jsme, jestli je to cesta od té zvěře, nebo od lidí, tak jsem zavolala Blážovi, že se ho zeptám, jestli šli také okolo plotu dolů. No prý nešli, tak jsme to s Ludvou otočili zpět nahoru a zkusili jít ještě dál doleva v domnění, že tam bude to ono sedlo a tam i čekající kluci, ale došli jsme akorát na úplný vrchol Röthelsteinu. A to už jsme slyšeli Blážu odněkud zezdola, pak jsem ho i zahlédla, když jsem si popošla blíže a tím jsem ho chudáka vyděsila, bál se, že zhučím dolů. Ale to věru zbytečně, jen jsem se chtěla mrknout, kde je, terén byl v pohodě. Takže jsme to s Ludvou zase otočili a šli zpět mezi kozy a zpět na onu sestupovku -nesestupovku kolem plotu a ejhle jsme potkali Blážu přesně v tom místě, kde jsem mu volala a kde jsme to předtím omylem otočili zpět vzhůru. No a už jsme nebyli jen elitní jelita, ale už jsme byli jelitní jelita. Bloudění u nástupu i u sestupu. Ale kdybych mu bývala nevolala, tak jsme sešli správně. No jo, kdyby... Nakonec jsme zjistili, že kluci lezli cestu, která začínala i končila v podstatně v nižší nadmořské výšce než ta naše, takže mezi kozami ani kolem plotu vůbec nesestupovali, tak mi Bláža nemohl potvrdit, že sestupovka kolem onoho plotu vážně vede... no praštěný chůzení sem a tam a komedie plná omylů. Ale - našli jsme se! A čas jsme měli dobrý, něco po 14h a Ludvík nadšeně navrhoval, že stihnem v pohodě ještě jednu cestu. Souhlasila jsem, ačkoli naše zásoby vody nebyly nic moc. Zbývalo mi půl litru. Nepočítala jsem s tím, že budeme mít tak dobrý čas na další cestu. Druhý tým se rozhodl pro neležení a chytání bronzu aneb (p) opálenin růžového až červeného stupně. My s Ludvou jsme se vydali k již známému nástupu cesty Elfen-garten 5-, 345 m. Zvolili jsme lehčí linii, ať jsme rychle nahore i dole, kvůli té malé zásobě vody. Sluníčko pražilo a my opravdu „mastili“ (cituji Ludvíčka :-D) vzhůru. Měli jsme nale-

zeno už docela dost metrů, tak nohy v lezečkách a hlavně palce dost pekelně bolely. Ale naštěstí lehké délky do 3 se daly vy-lézt jen v ponožkách a postupně pak i úplně na boso. Po cca 2 hodinách jsme dolezli na vrchol. Při štrachání v batohu nás spasil Ludvův camelbag na vodu, který se zdál v poslední třetině vícedélky již prázdný, ale nebyl! Jen se uvolnila hadička, tak nic neteklo, ale voda tam byla. Tak jsme se pořádně napili, něco lehce pojedli a hurá dolů. Pro tentokrát jsme zvolili sestup doprava a krásně jsme neza-bloudili. Hlavně nikomu nevolat! Chvíli nám ale bylo dost ouvej, cesta vedla po jakési totálně se rozpadající dřevěné konstrukci-lávce, přidělané (jestli se tomu tak dá říkat) po obvodu skály. Ta konstrukce byla hodně letitá. Byla jsem z toho tak konsternovaná, že jsem to ani nevyfotila...škoda. Ale vydržela a my mohli v klidu už po zemi pokračovat. Po cestě neda-leko našeho basecampu tekla potůček a dělal takovou pěknou „kaluž“ cca 3m v průměru. Bydleli v ní malý mločící, ale to nám nevadilo. Hned jsme do té ledárny strčili naše uvařené nohy a opláchli se i napili. Tahle louže a potůček se staly naší hygienickou stanicí a i zdrojem vody, která byla i dobrá na chuť. Po návratu na parkoviště jsme ještě něco pojedli, ale na nějaké dlouhé večírkování bylo nějak

Část Rote Wand

Ludva v akci

méně energie než včera, ale pár tónů z kytary nám Bláža ještě dopřál.

V pátek jsme vstávali ještě o chlup dřív, abychom stihli vyrazit ve 14h a nějak rozumně dojet domů. Kluci si zvolili „naší“ včerejší hvězdičkovou cestu Michelangelo a my s Ludvou jsme se rozhodli vylézt něco na Rote Wand. Na tabuli u parkálu jsme si přečetli upozornění o hnízdění ptáků ve vrcholové hlavě, tak jsme vybrali 225 m dlouhou Waschrumpel 6- v levé části. Ke skále to byl docela krpál a bylo ještě větší vedro než včera, ale vyhrabali jsme se. Následovalo hledání nástupu, které se nakonec zadařilo.

Sice jsem při tom ztratila, ale zase hned našla taštičku s doklady a kolem Ludvíčkovo hlavy prosvištěl tak tak šutr, ještě než si stačil nasadit helmu, ale trefili jsme to včas. Když jsem za Ludvou lezla 1. délku, už se dole u nástupu stejné cesty objevila další dvojka. Ona 1. pětková délka byla celkem pikantní a morálová, nýty fakt daleko a sporadicky, mezi ně toho nešlo moc dát (no spíš nic) a cesta taková rajbáčková plotýnka. Já si v tom na druhém samozřejmě lebedila, ale na prvním nic moc... Další 2 lehouchké délky jsem spojila, dokonce jsme chvíli lezli synchro. Další 2 délky tahal Ludva, nejdřív pikantní 4+ a pak ještě pikantnější a málo odjištěnou 5+. Dlužno říci, že v téhle vícedélce jsme potrénovali morál a dojišťovali o dost více než včera. Také se mi zdálo, že klasifikace je trochu přísnější než včera, ale bůhví jestli to nebyla únava, nebo to vedro... Další délka měla být ta jediná za 6 - a padla na mě. Říkám si, že kdybych si možná ve slovníku nenašla, co znamená glatt und speckig, tak bych byla asi klidnější. Takhle jsme věděla, že mě čeká něco pořádně oklouzaného a parádně jsem se předstresovala. A taky že jo, prostřední třetina cesty byla pořádně omaštěná, pěkně jsem se tam vybála. V prvním takovém místě se přelézalo takové bříško směrem doleva (chvíli si tam člověk po-

(J)elitní tým na vrcholu Rote Wand

19.MAY.2017

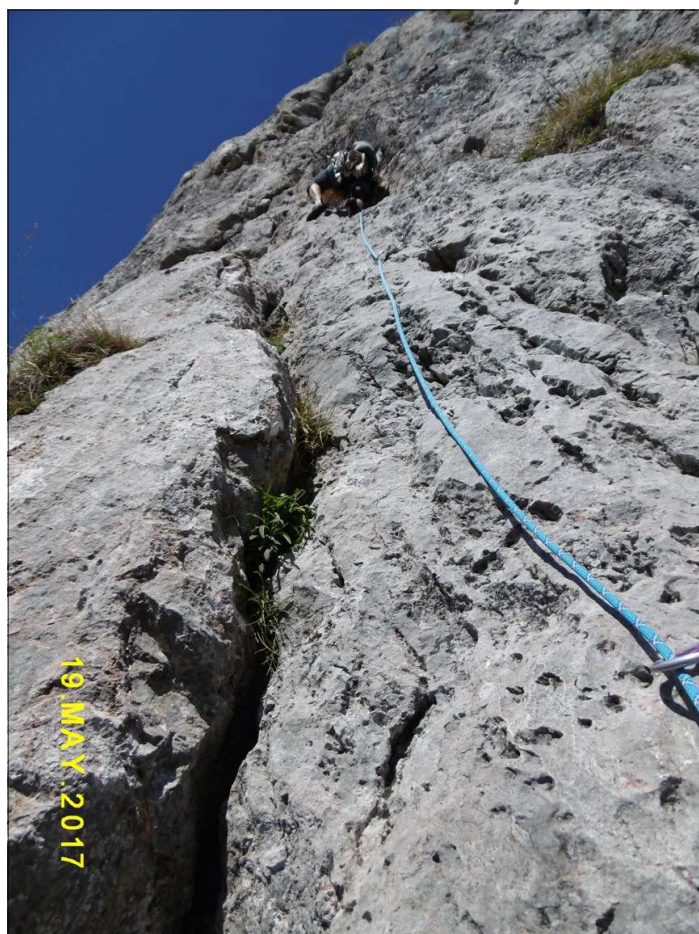
Easy v 5+ variantě Winnetouweg

byl v lehkém pokrouceném záklonu, než našel, co by se dalo chytit) a byl tam nýt tak tak na dosah, ale měl uvolněný šroub, takže se mi tu kývající věc podařilo (už za značné nervozity) cvaknout až na 4. pokus. Sice se mi trochu ulevilo, ale vnitřní klepavka úplně neustoupila, hlavně když jsem měla to oklouzané lezení ještě před sebou. Ale za doprovodu nějakého toho funění a sebezapření jsem to vylezla. Ještě chvíli a oklouzaná střední část ustala. Když jsem dolézala k červenému štandu, který tvořily troje hodiny (v topu jsou hodiny značené „su“), všimla jsem si pod štandem krystalové žíly. Ta nádhera mi úplně vyhnala z hlavy útrapy cesty a hned bych to nejradši fotila, ale musela jsem nejdříve zaštandovat. Žílu pak naštěstí cvakl Ludvík, když dolezl. Když pak tahal poslední 45m délku s mezištandem, který pochopitelně jen procvaknul a pokračoval vzhůru, dolezl ke mně na štand Němec nebo Rakušan (nepoznám) z té dvojky za námi. Vyměnili jsme si dojmy z cesty po anglicku (moc ukecaný nebyl), prý se mu ta cesta moc líbila. Oklouzaný materiál mu asi nevadil, ale fakt je, že oklouzaného bylo sporadicky, jinak to bylo pěkný. Vlastně jsme vybírali cesty, které byly na netu ověřené hvězdičkami. Tentokrát jsme měli na vrcholu víc vody, v klidu jsme doplnili energii

a něco nafotili a po znatelně vyšlápané cestičce jsme se odebrali zpět dolů. Napojili jsme se na turistickou červenou, která obchází skálu a vede až na vrchol, tak jsme pohodlně sešli. Kluci byli dole o chvíli dřív než my, tak se šli „koupat“. Já jsem se tam pak odebrala také a i doplnit vodu, ačkoli jsme jí měli v autě ještě dost. Pak už jen sbalit věci, což šlo jen ve stínu. Slunce bylo vážně pekelný, navíc jsme leželi celý den na slunci, nebylo se kam ukrýt. Čekala nás saunovací cesta, a tak jsme lehce po 14h vyrazili směr domov. Cesta

byla dlouhá a provoz velký, přeci jen byl pátek odpoledne. Do Prahy už nevím, ale do Chomutova jsme dorazili až ve 22h večer všichni ve zdraví, až na mojí hlavu. Z toho žíznavého dne předtím se mi i přes řádné doplnění tekutin rozjela za českými hranicemi poprvé v životě migréna. Sice na to netrpím, ale teď

Klouzací délka Waschrumpel

Průchozí jeskyně u sestupovky z Röthelsteinu

už budu vždy s sebou vozit nějaký ten prášek na hlavu, který jsme zrovna u sebe nikdo neměli. Ale na kráse výletu to ani za mák neubralo a oblast bych určitě doporučila. Tak posílám velké díky, kamarádi a snad zas někdy!

Verča

NĚCO MÁLO OD EASYHO

... co dodat? Snad pouze doporučení na cestu Winnetouveg. Je to jedenácti až dvanácti délková klasická cesta, za 5-, kde jsou kratší úseky s mírnými obtížemi. Podle TOPa občas nesedí délka jednotlivých délek, které jsou většinou trochu kratší, ale to nevadí. V jednom úseku je možnost zpříjemnit si cestu 5+ úsekem, místo trojky a u jeho štanu je krabíčka. Mysleli jsme, že je to jakási vrcholovka, ale spíše to byl odpadkový koš. Těžší úseky střídají chodáky a jištění je kvalitní a bezpečné. Občas se dá založit něco vlastního, ale není to asi tolik potřeba, když nás předběhl postarší děda v lezečkách, s batohem a na volno. Cestu bych doporučil začátečníkům: žádný dlouhý nástup, pokud ho tedy najdete hned, žádná velká makačka, s odpočinkovými místy a sestup na pohodu lesem. Celkové převýšení je 210 m, nalezených 325 m a cesta je psaná myslím za 3,5 h a zvládli jsme ji za 3.

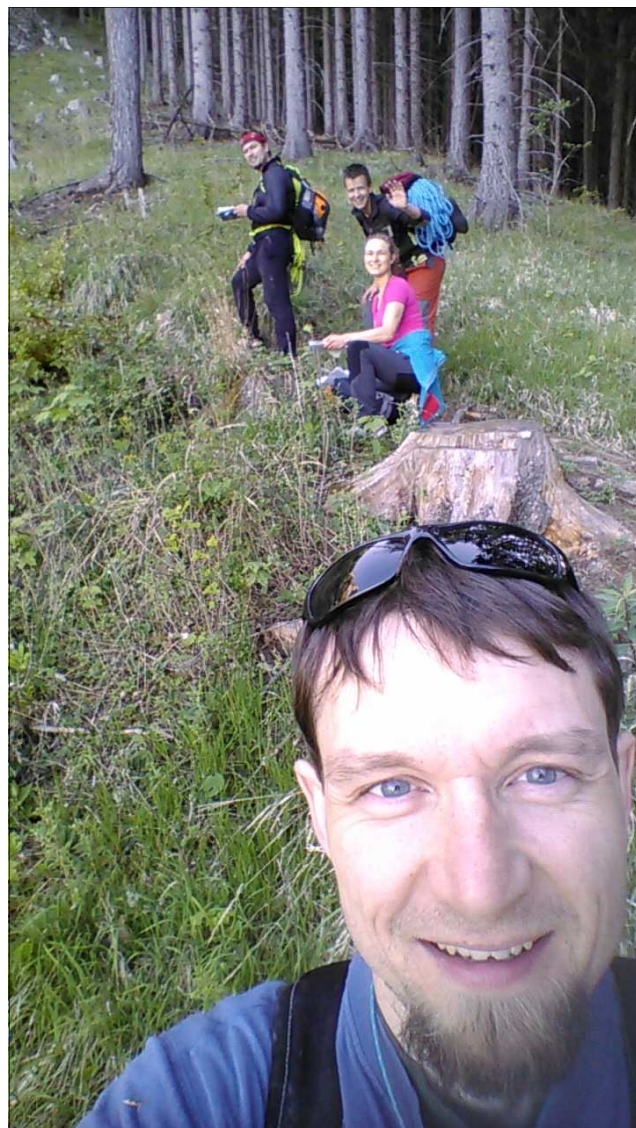
Takže takto nastartovaní jsme druhý den vlezli do cesty Michelangelo, kterou již z předešlého dne zmáklí Ludvajs s Verčou. Pro nás to však bylo dost blízko hranice na-

ších možností a některé délky dost pikantní. Už to pro nás tolik s přehledem nebylo a časově jsme se také maličko zasekli. Asi to bylo také tím, že 4. délka se mi natolik líbila, že jsem s tím již dopředu počítal a nechal u jejího nástupu batoh, abych si to mohl slanit a dát ještě jednou.

Nicméně výlet se povedl, krásně jsem si opálil tričko, tedy... spálil se jak paprika, ale hlavně zrelaxoval. Cestou byly pěkné výhledy do okolí, které kazil pouze hluk z dálnice. Sestup byl pak příjemně ve stínu lesa, zakončený koupačkou v louži mezi mloky, kteří jistě navždy opustili tuto lokalitu. Díky vám, kamarádi, né tedy za ty mloky, a doufám, že se brzy zase pověšíme (za prsty).

Easy

A to jsme my ...

Anglický Koblížek

Broněk Bandas

Dny, které čas od času trávím s hasiči - lezci v Anglickém parčíku, patří v práci k mým nejoblíbenějším. Zatím naposledy (doufám) jsem pracoval v parčíku letos na začátku června a při odpolední pauze jsem nějak rychle snědl svačinku a šel se projít. Obešel jsem stěny Anglického parčíku takřka kolem dokola, našel několik mně neznámých cest v náhorních stěnách a spoustu pozůstatků civilizace. Při sběru PET a jiných bordelů jsem došel až na pěšinku, po které se schází kolem Kóty 5 zpátky pod stěny. A tam, na paloučku, stála taková pidi věžička zpola zasypaná pozůstatky oplocenky. V záchvatu objevitelské-

Koblížek

ho nadšení jsem rezavé pletivo i ztrouchnivělé kůly odstranil. Koukal jsem na tu věžku a napadlo mě, že by to mohl být hezký boulder. O kousek dál se stejně bouldruje a do Parčíku to nijak nezasahuje! Nelenil jsem a hned jsem Svinčovi oznámil, že pro něj mám panenský boulder, terén, který čeká jen na něj, a kdy přijede udělat prvovýstupy. Nevím proč, ale Svinčo mě podezříval, že si z něj dělám legraci! Jako bych to někdy dělal! Teprve soubor fotek, který jsem mu poslal, ho přesvědčil. Dokonce mi napsal, že je to „krásný koblížek“. A hned následující víkend mně přišla SMS, že míří do Parčíku ten Koblížek, jak jsem věžičku pracovně pojmenoval, vyzkoušet.

Původně jsme chtěli s kamarády jet lézt do Saska, ale když mně Svinčo oznámil, že jede prozkoumat mnou nalezený boulder, zamířili jsme rychle do Anglického parčíku. To jsem si nemohl nechat ujít. Nejsem sice žádný

Svinčo hobluje ...

boulderista, ale mysl jsem si, že nějaké logické linie na Koblížek vidím a chtěl jsem si svůj odhad ověřit u zkušeného boulderisty, kterým Svinčo rozhodně je. Než jsme dora-

zili na místo, na věžičku už byly vytýčeny čtyři směry. Trochu jsem se bál, že Svinčo řekne, že ta věžka nestojí za lezení, ale vypadalo to, že se dobře baví. Tři cesty vedly mnou vymyšlenými liniemi, což mě potěšilo a Svinčo už si ohobloval

Blahouš El Clásico

ruku i OTP (ozdobný tukový prstenec) v místě, kde jsem odhadoval, že bude lezení nejtěžší. Na to nejdůležitější jsem málem zapomněl. Zapomněl jsem říct, že jsme tady neby-

Frýdek na hraně

li sami. Spáru, hranu i kolmou stěnkou už lezla Květuška s Radkou, těžkou oblínu přelézal Pét'áš Šťastný a Šiška s Deivinou se nedaly dvakrát pobízet a hned se na Koblížka

Deivina

taky vrhly. Takový zájem jsem ani nečekal. Po pravdě to původně opravdu měla být jen taková blbina. Ale za chvíli dorazil i Blahouš a hned nám ukázal, jak takovou spárku leze klasik. Samozřejmě jsem si taky dvě cesty zkusil, ale ta lehká stěnká byla moc lehká a v oblínách jsem se zase absolutně nechytal, a tak jsem usoudil, že boulderovati není mi dáno a šel jsem lézt s lanem, jako každý normální lezec. Přidal jsem se k Jířovi a Marušce, kteří v parčíku také lezli a s postupem času jsme se pod stěnami sešli všichni. Stěny mají sice „jen“ 15 metrů, ale leze se v krásném, pevném pískovci a ve spojení s krásným počasím a partou kamarádů se dobytí pidi věžičky vyvinulo v příjemný a povedený lezecký den. Tak jestli se mi „takových“ blbin podaří vymyslet víc, budu rád.

KOBLÍŽEK - 50.7796594N,
14.0800389E

V Anglickém parčíku v Tisé parčíkovali dne 18.6.2017: Bandasky, Happyny, Klucovi, Svinčo, Květuška, Rad'ule, Pét'áš, Věna Frýdek z Frýdku, Roman a Ondřejka z Jablonce

Broněk

Putování Jižní Francií

2. 5. - 14. 5. 2017

Hanka Hefnerová

Naše putování jižní Francií začalo na benzíně v Sochau. Na okno Otíka nám klepe rozpustilá dáma v letech, pohupuje se v kolenou a začne nám zpívat písničku Stranger od Franka Sinatry, že prý jsme jí tu písničku připomněli. S chichotem naskočila do svého omláceného pežota a zmizela. Francouzi jsou blázniví. To první ráno bylo nádherný, sluníčko nás vyšťouralo ze stanu a kam oko dohlédne všude samé vinice, třešňové sady a rozkvetlé vlní máky. Jsme na parkovišti pod Les Dentelles de Montmirail, obrovská oblast rozdělená do několika sektorů, které z dálky opravdu připomínají rozeklané zuby. Když jsme dorazili do sektoru Chain du Claps byla jsem dost zklamaná, všechny cesty jsou plotny pozvolně přecházející do kolmic. Nastupuju do 6a na rozlezení a vůbec se nekochám, je to těžký, peru se s tím a u posledního háku větším pytel

a jsem dost smutná. Pětá se mi vychechtal a ležérně nastupuje do vedlejšího 6a. Zaslechla jsem uf, pak proběhlo stepování na polici doleva, doprava, pak jump alá Chris Sharma a vzájemné udivené pohledy. Tak tahle oblast je více než poctivá, ale cesty byly kupodivu moc hezké a neoklouzané. Když je to takhle, tak jsem si na druhý den vyhlídla vícedélkové cesty (cca 150-200m) obtížnosti 5c a bylo to moc hezké a lehké lezení. Určitě bych doporučila všem, kteří lezou okolo pětů. Vylezli jsme 2 cesty po 4 délkách a víc se na tom žhavém slunku nedalo zvládnout. Večer jsme se pobratřili s lezouchama z Moravy a ráno se vydali objevovat další lezecké skvosty jižní Francie.

Saint Leger je také velká oblast táhnoucí se údolím podél řeky v pohoří Mount Ventoux. Je to pohoří asi jako naše Krkonoše, takže

tam bylo trochu chladno a k naší smůle jsme ještě chytli déšť. Je to oblast pro bouchače, samé převislé cesty i stropová jeskyň. Pětky žádný, šestek velmi málo a většina cest byla ještě totálně promoklá. Lezli jsme nějaké sedmičky a bylo to moc hezký. Dobří lezci si zde budou chrochtat. Vzhledem k mokru nemělo smysl zůstat déle a tak putujeme dál do oblíbeného kempu v Aptu a ještě oblíbenější

Dentelles

Saint L  g  re

sta  irny v  n. Obětovali jsme 5l kanystr na vodu a vodu proměnili na v  no, mejd  nek m   e za  t. Kemp si stále drží sv   p   zniv   ceny 10,2/den za 2 osoby, stan a auto. Kr  sn   hor  k   voda v koupelně i o půlnoci je samoz  rejmost  .

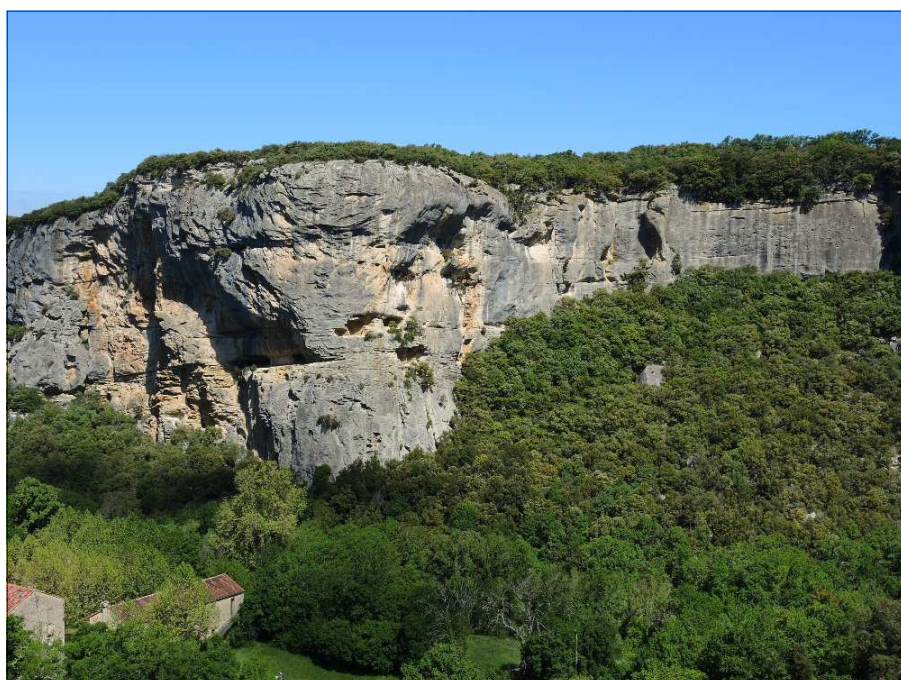
Buoux - legendární oblast lezců z celého světa z osmdesátých let. Zde se utvářela lezec  k   historie sportovního lezení a vznikaly první osmy. Nic z celé Francie na m   nezap  sobilo v  c než toto mystick   m  sto. Lezení je tu t    k  , člověk si nemůže myslet, že hned všechno vyleze. Na Buoux si ka  d   m  s   zvyknout a zdom  cn  t. První den nám to nějak z  zra  n   šlo dob  re, padlo i několik OS p  řelez  , P  t  a si vylezl   dajn   nejkrásnější cestu ze sektoru No man  s land stejného jména za 7a. Večer v kempu jsme se seznámili s dvoj  c   starších francouzských lezců, evidentn   klasici, co lezou cel   život a mají pro

strach uděláno. Barvit   popisují různé oblasti světa a zde n  m doporučují t  řeba Verdon, kde se m  s   300m slanit a pak to také vylézt. Také nám dali seznam cest, nejkrásnější skvosty Buoux. Ráno jsme vstali kolem sedm   hodiny a sta  r  ci už byli dávno ve skalách. T    ila jsem se na cestu L'aspic 6a z jejich výběru, kter   vede na Kobru (skála skute  n   připomíná kobru). V první polo-

vin   kr  sn   kompaktní st  nka a pak p  ech  z  j  c   do ohavného širokého komína se zakl  n  n  mi balvany, na kter   jsem vždycky musela nasko  t a plazením překonat. Sta  r  ky jsem proklela do pátého pokolení. P  t  a měl větší štěstí a vylezl si   dajn   druhou nejkrásnější cestu v Buoux z   dolky na Kobru - 7a.

Venasque - Po cestě do této oblasti jsme pro-

Buoux

Kobra

jížděli horskou vesničku Les Gordes, která je inspirací pro umělce, jak jsme si stihli všimnout, často jí zvětčují na svých obrazech.

Zrovna se tu konaly farmářské trhy a tak jsme se nemohli ošidit o nějaké ty kulinářské speciality. Vena-sque je úplně perfektní sportovní oblast s dokonalým třením. Je to směs vápna a písku zvrásněné tak, že tvoří hromadu šuplíků a polic. Prošli jsme si všechny sektory, některé jsou velmi převíslé s cestami od 6c do 8b+. V kolmějších sektorech byly nejtěžší cesty od 6a. Líbilo se mi zde natolik, že druhý den sektor navštívíme znovu, přestože je to

asi hodina jízdy přes kopce. Po cestě zpátky

Fontaine de Vaclause

do Aptu ještě navštívujeme městečko Fontaine de Vaucluse, které je spojováno s nějakou turistickou atrakcí. Musíme to prozkoumat, co je zde zajímavého. Fontaine je skutečně fontána vyvěrající z 300m vysoké skály a drobným čůrkem stéká po kamenných kaskádách. Po 50 metrech se čůrek mění v obrovskou masu vody, zuřivě se valící přes balvany, až se zrodí v peřejnatou širokou řeku Sorque úplně smaragdové barvy. Nad městem se tyčí hrad a celé to je velmi útulné. Kvapem se přiblížil večer a tak jsme si na břehu řeky uvařili večeři a za svitu lampiónků z okolních hospůdek si vychutnávali romantiku plnými doušky.

Zbytek dovolené trávíme v Buoux, lezem každý den bez odpočinku až do roztrhání prstů i lezeček. Poslední den všimne nejvíce pytlů, zřejmě se dostavila únava, balíme vercajk a jedem se podívat do nedalekého města Roussillon.

Město je přírodní zajímavost. Stojí na rudém okrovém podloží a je obklopeno špičatými věžemi, ze kterých se těžil okr a vyráběly se zde přírodní barvičky. Celé město je barevné, všechny domy jsou v odstínech od bledě žluté až po sytě rudou. Ulice jsou plné galerií, žijí zde nejpíš samí malíři a sochaři. Vystoupali jsme na vyhlídku s pohledy na pohorí Luberon a Mont Ventoux. Bohužel nám už nevyšel čas na Stezku obrů, vedoucí lůnem rudých okrových skal.

Venasque

Něco musí zbýt i na příště ...

Hanka

Roussillon

Tonda slaňuje z Kostelíčka

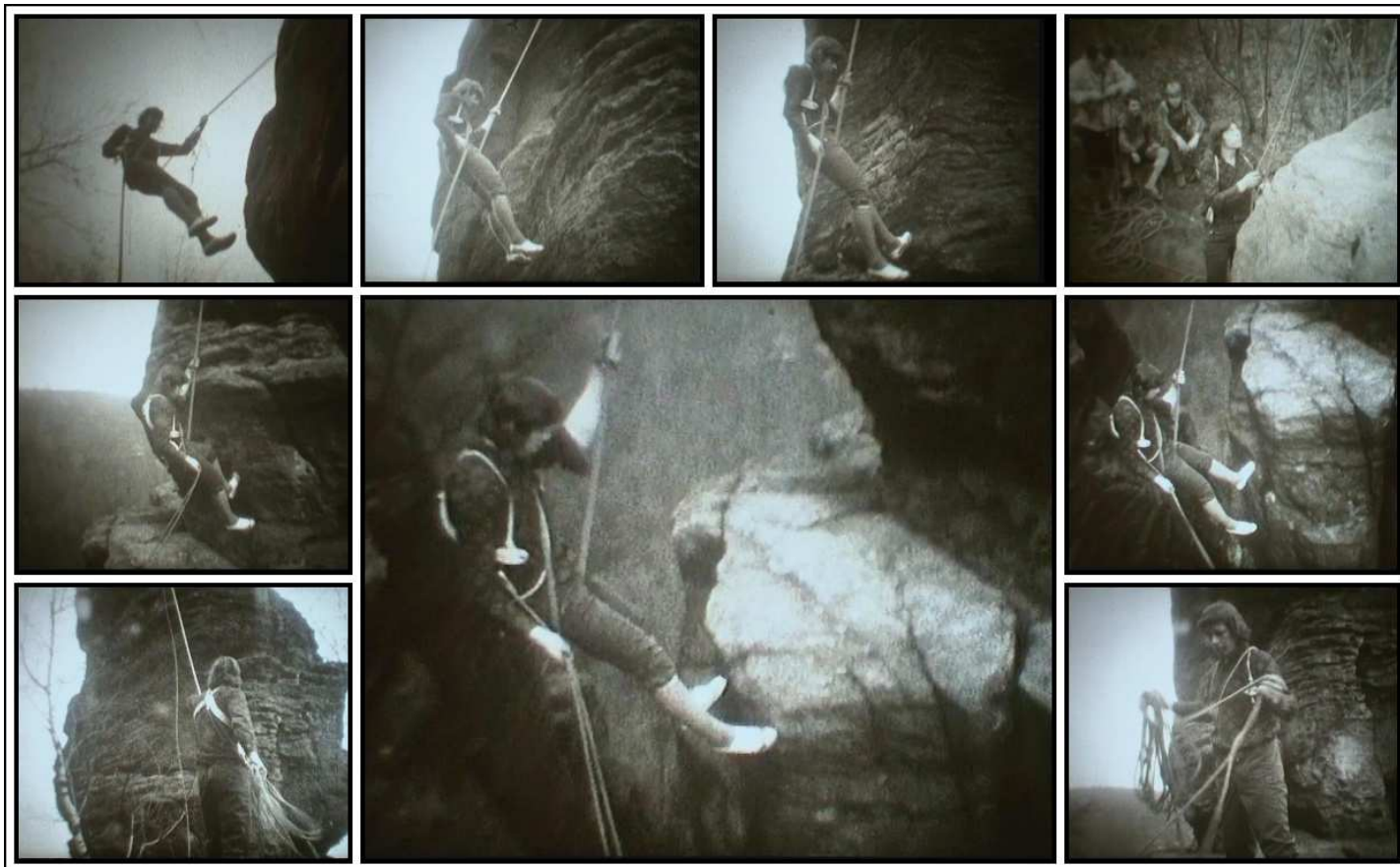
Čas od času, a je to velmi příjemné, mně přijde reakce na můj článek v Mantaně. Některé ohlasy jsou ústní a jindy přijde i mail. Zajímavý ohlas na můj krátký článek o lezení na Kostelíček v Tisé přišel od Bohouše Dvořáka a já cítím potřebu se s vámi o Bohoušovo vzpomínku podělit, protože mě naprosto fascinuje, jakým obrovským vývojem prošlo, v oblasti materiálu, horolezectví za „pouhých“ 40 let.

Děj tohoto retro článku se odehrál v roce 1978. V tom roce Bohouš vyvedl, pod vedením svého instruktora Antonína Olexy, právě na Kostelíček jednu ze svých prvních cest na písku. Na fotografii v úvodu článku je právě „Tonda“, který slaňuje z vrcholu Kostelíčku v té době jediným možným způsobem – Dülferovým sedem. Bohoušovou výbavou byl (ale je to jen 40 let!) prsák z lanovice, spartakiádní cvičky a hasičská karabina. A morál. Prý ho v té době bylo potřeba měrou vrchovatou.

Tonda Olexa, který pracoval na Tušimické elektrárně je už dávno „ústečák“, Bohouše zradily nošením těžkého bágla a dlouhými sestupy z ferat přetěžované kolenní klouby, ale vzpomínky zachycené na několik políček 8mm filmu založeného do kamery ruské provenience tady zůstávají.

Broněk

Foto Bohouše na další straně

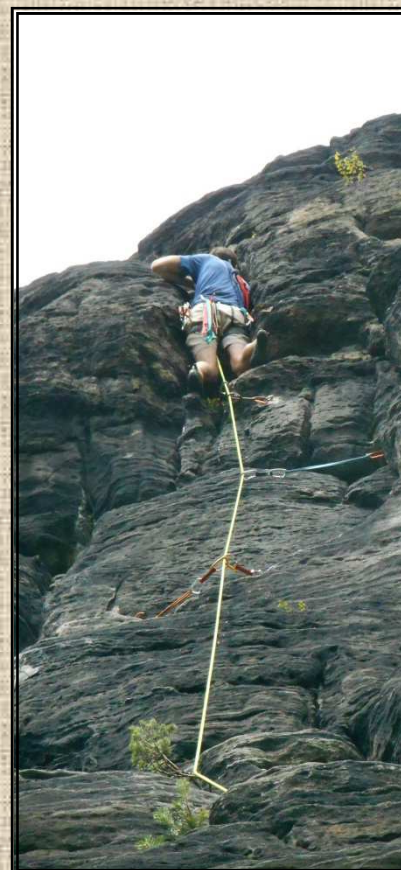

Bohouš slaňuje z Kostelíčka a Borůvkové věže

Výročí 50 let od prvovýstupu Sluneční cesty - Špičák

„Neexistuje na to nějaká diagnóza, když člověk projíždí data prvovýstupců v průvodci?!“. Tak takhle nějak reagoval Dick na mou nabídku vyrazit do Ostrova na Sluneční cestu na Špičák, která dne 25. 6. 2017 měla 50. narozeniny od prvovýstupu. Dick kvůli pracovním závazkům odmítl, ale další můj oblíbený parták Easy hned kývl. Jen myšlenka na takhle krásné výročí ve spojitosti s tak dominantní linií ve mně probouzela nadšení. Po práci jsme se s Easy a Verčou potkali v Ústí a pospíchali v pěkném počasí pod stěnu. Bohužel v celém Ostrově bylo velké množství lidí a v naší lince byla pověšená lana. Než si skupina z jirkovské stěny přešla cestu, tak jsme stačili něco vylézt a pověsit pytel. Ačkoliv jsem o narozeninách říkal Čechům i Němcům, nikoho to v podstatě nezajímalo. Asi to mám opravdu jinak postaveno. Easy cestu vytáhl, protože já už mám její zářez na pažbě. A s úsměvem jsem si jí užil i na druhém konci. Nahoře jsme si podali ruce, pečlivě zapsali do vrcholovky a rozhlíželi se po tom krásném okolí. Povídali jsme si o jednotlivých úsecích cesty, asi tak jako před padesáti lety G. Tschunko, W. Bruch a R. Stuchlík. Dnes již „odrostlým“ prvovýstupcům můžu jen závidět, že ve své době měli možnost najít tak krásnou nezhodnocenou cestu. Takže vše nejlepší a budu se těšit opět na nějaké krásné výročí.

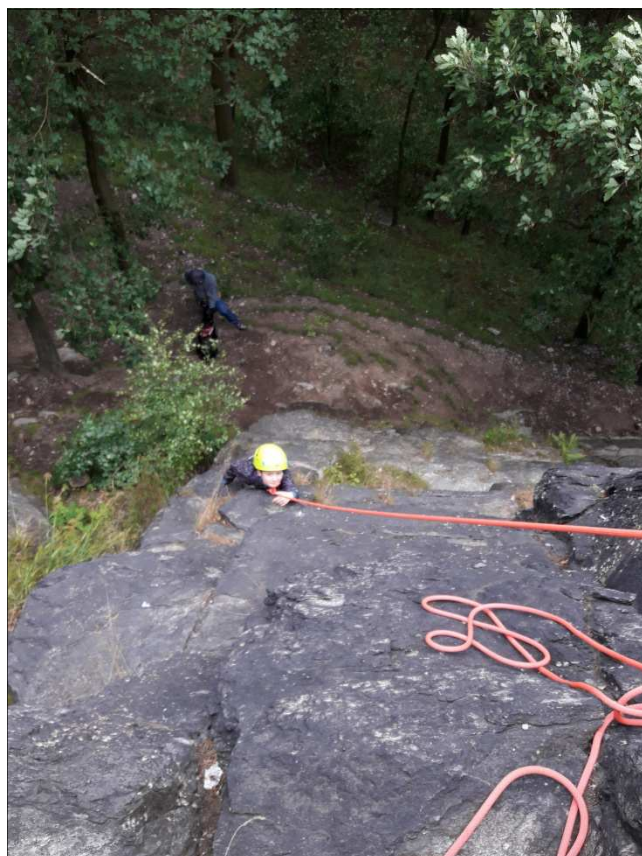
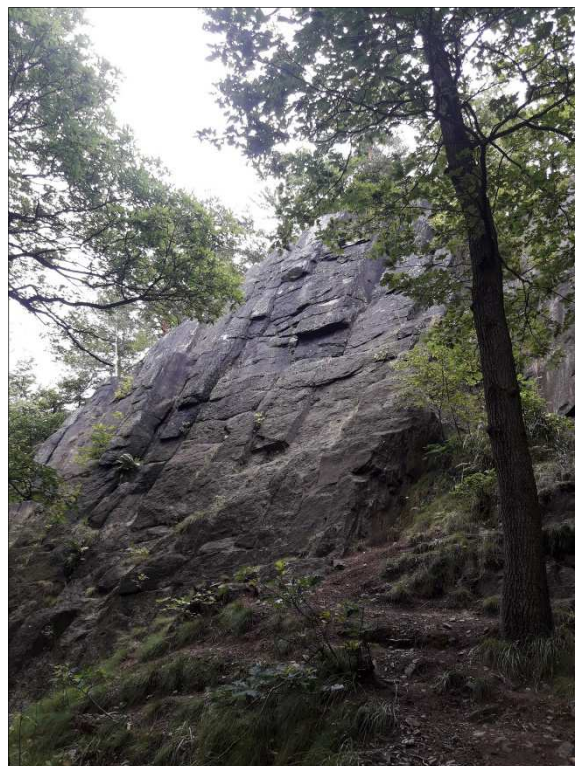
Blahouš

Budov

Oto Pavlas

O volném víkendu, kterých se mi v červnu těžce nedostává, balím matroš do kletru a vyrážíme na Budov. Je to vcelku pěkná Kinderklettergarden kousek za Ústí n/L. Oblast je to vsutku kapesní. Ale pro malé děti ideální. Od auta jsou skály po rovině, trochu do kopce lesem necelých 100metrů. Znělcový masiv, orientovaný na západ, má v nejvyšších místech kolem 15ti metrů. Jsou to mírně položené, pouze místy kolmé plotny a pilíře s velkými chytly. Skála je pevná, nic se tu neláme. Názvy a obtížnost cest, jako Krteček 3, Manka 2, Obryně Stáňa 3, Mrakomor 4, Žížala Jůlie 4, Cipísek 2.... přesně vystihují, pro koho je oblast určena. Nejtěžší cesty jsou za 5 a jsou pouze dvě. Jištění je velkorysé, ve všech, i v těch nejlehčích cestách, jsou borháky a na každé dvě, tři cesty je jeden slaňovací řetěz. Honza tu dal pár pěkných cest a užil si to. *Ota*

ČERVENEC 2017

10. 7. – 14. 7. - Příměstský tábor

- Lezení, cyklistika, turistika, hry, soutěže.
- Volná místa.
- Bližší informace na www.lezecka-arena.cz.

24. 7. – 28. 7. - Příměstský tábor

- Lezení, cyklistika, turistika, hry, soutěže.
- Bližší informace na www.lezecka-arena.cz.

Co, kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v červnu 2017

Pavel "Párek" Suchopárek

- 1.- 5. 6. Rost'a s Alicí si užívají Tábořsko. Lezou v **Modrém lomu**, sjíždí **Lužnici**, obdivují Mamuta a skotačí na skalním hřbetě na **Choustníku**.
- 3.6. Již po několikáté se duo Šišek vydalo na závody **Kozelkovská 12**. Přestože tento rok byla 12 vyhlášena pouze jako sraz abonentů, Šiškám to nedalo a zazávodily si alespoň nanečisto. Podobně bojují o ženské prvenství i Hanka s Míšou Kalovou.
- 5.6. Blahoslavič Průvodcič na **Petráči** provází tlupy tápajících německých lezců a poté sám relaxuje v okolí Yosemite.
- 7.6. **Labák Levý břeh** - cesta Missing Link Xb se povedla stylem RP - samozřejmě Pája.
- 8.6. Oba kroužky mládeže pod vedením Jíři a Raduše vzlínají na **perštejnském** kolbišti.
10. - 11.6. Úspěšný rodinný víkend v **Juře** prožívají Bohuňkovci. Cesty Tago Korrupti 9 a Götterhämmerung 9+ obě stylem PP. Jana vylezla pár sedmiček.
- 11.6. V **Tisé** na stěnách pod silnicí vegetí familie Svinaříků a k nim se přidávají i Radka a Venca ze z Plzně a familie Blahoslavičů.
- 13.6. K výstupu v pohorkách na **Kořenáč** Broněk přemluvil čtyři hasiče. Tento hodnotný sportovní výkon byl hodinu od hodiny hodnotnější, pak bohužel zavřeli hospodu.
- 14.6. Za **saskými lahůdkami** vyrazil Broněk s Lubánem na věž Dürebielenadel a moc se jim štíhlá kráska líbila.
- 15.6. Rodinka Klucova se zotavující se Lídou prožívá den plný pohody v Malých **Tiských stěnách**.
Horočtverečky z Chomutova a Kadaně působí pro změnu na mosteckém **Špičáku**.
16. - 18.6. Hančí s Petrem lezou na **Dooser wandu a Stadelhofenu**. Díky děčínské a klatovské partě Němce potěšili trampskou a folkovou obrodou.
- 17.6. Ota s Honzou provádějí lezbu na **Budově**.
- 18.6. Do **Anglického parčíku** vyrazila nejméně třetina činných členů Horoklubu, zdolán byl malý Koblížek i větší okolní masívy. Všude je minimálně miliarda lidí a horko jako prase.
- 19.6. Hanče zachraňuje zapomenutou expresku v San Marcu v **Perštejně**, která tam vydržela viset týden. To poukazuje na poctivost lezců nebo vysokou návštěvnost Perštejna.

- 19.6. Happy jsou zase na **Kalymnosu** a točí tam lanometry jako o život. Zatím nakroutili 1500 lm.
- 23.6. Na Napoleonovi u **Orasína** se zadařil Horezdar Párkovi se Zuzkou.
- 23.- 26.6. Hanka s Petrem splouvají **Otavu**, královnu českých řek, bohužel místo divokých přejek mácháme pádlem v hromadě kamení vyschlé řeky. Přesto se plavba nesla v duchu optimismu.
24. - 25.6. **Drábské světničky, Příhrazy** - pohodové lezení Páji s holkama. Bylo hrozný vedro, takže lezli cesty max. do Xa.
Úderná skupina kolem pana Milana Svinaříka se pohybuje v **Tisé**, převážně v okolí Anglického parčíku.
- 25.6. Neléčitelnou psychickou poruchou - skalní výročíkilií trpící Blagodan Kluc oslavuje výstupem Sluneční cestou na Špičák v **Ostrově** 50. výročí od prvovýstupu.
- 26.6. Na Kajmance v **Orasíně** působí Párek se Zuzkou a přelézají několik zdejších lahůdek.

